FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JOSÉ LUÍS DA CRUZ VILAÇA
fremsat den 31. maj 1988 *

Høje Domstol

1. Den 21. marts 1986 meddelte Domstolens personaleafdeling Vassili Christianos, der er ansat som tjenestemand ved Domstolen i en stilling som juridisk sprogrevisor i den græske afdeling i Domstolens oversættelsesdirektorat, at de ham tilkommende familietillæg i medfør af ændringerne af vedtægtens artikler 67 og 68 og artiklerne 1, 2 og 3 i bilag VII til vedtægten ville blive direkte udbetalt til hans tidligere hustru, der bor i Grækenland med deres søn, som er i hustruens varetægt.

2. Af meddelelsen til Christianos fremgik endvidere, at de omhandlede ydelsers beløb (det drejer sig om husstandstillæg, børnetilskud og uddannelsestillæg) herefter ville blive fastsat under anvendelse af justeringskoefficienten for det land, hvor den person, der har barnet i sin varetægt, har sin bopæl.

3. Efter anvisning fra chefen for Domstolens personaleafdeling blev der derfor fra maj 1986 i sagsøgerens vederlag fradraget et beløb på 15 822 BFR, svarende til de omhandlede familietillægs totale beløb. Modværdien af dette beløb var efter den gældende officielle vekselkurs 48 680 DR, men sagsøgerens hustrus konto blev kun krediteret et beløb på 32 520 DR, idet den for Grækenland fastsatte justeringskoefficent var blevet anvendt.

4. Sagsøgeren indgav herefter klage med anmodning om annullation af Domstolens administrations afgørelse for så vidt angår anvendelse af justeringskoefficienten. Han anmodede endvidere om, at det blev pålagt administrationen at udbetale familietillæggene til hans tidligere hustru uden anvendelse af justeringskoefficienten eller til klageren (ham selv), der ville påtage sig at overføre dem til den berettigede efter omveksling på grundlag af den almindelige vekselkurs.

5. Denne klage blev udtrykkeligt afslået af Domstolens klageudvalg. Nærværende sag er anlagt mod dette afslag.

6. Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har fået tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgtes påstande.

7. Sagsøgeren har først og fremmest nedlagt følgende påstande:

a) afslaget af sagsøgerens klage annulleres;

b) det statueres, at de familietillæg, der skal udbetales til den person, der har sagsøgerens barn i sin varetægt, vil være at betale til denne under anvendelse af den faktiske vekselkurs mellem den luxembourgske franc og drachmen uden anvendelse af justeringskoefficienterne;

* Oversat fra portugisisk.

c) sagsøgte tilpligtes at berigtige sagsøgerens konto;

d) sagsøgte tilpligtes at betale forskellen mellem på den ene side de beløb, der er tilbageholdt i sagsøgerens løn, og på den anden side de beløb, der er betalt til modtageren af familietillæggene fra den 15. maj 1986;

e) sagsøgte tilpligtes at betale morarenter samt til at afholde sagens omkostninger.

1. Formaliteten

8. Sagen drejer sig i første række om påstanden om annullation af afslaget på sagsøgerens klage.

9. Der er tale om en akt af rent bekræftende karakter, der i og for sig ikke udgør en anfægtelig retsakt.

10. Domstolen har imidlertid vedrørende en lignende problemstilling [1] fastslået, at søgsmålet også kommer til at omfatte en akt, der har været genstand for klage, og hvis gennemførelse kommer sagsøgeren til skade.

11. Der foreligger altså ikke en afvisningsgrund, og det har sagsøgte da også nævnt i svarskriftet.

12. Sagsøgte har derimod nedlagt påstand om afvisning af sagsøgerens anden, tredje og fjerde påstand.

13. Sagsøgte gør gældende, at Domstolen ikke kan træffe afgørelser, der følger sagsøgerens ønsker. Sagsøgeren gør nemlig ikke gældende, at vedtægten er anvendt forkert, men derimod at der er anvendt en bestemmelse, hvis gyldighed bestrides i sagsøgerens søgsmålsgrunde.

14. Det påhviler imidlertid alene fællesskabslovgiver at træffe de foranstaltninger, der er egnede til at bringe de forskellige former for forskelsbehandling, den omtvistede bestemmelse giver anledning til, til ophør (jfr. nævnte Razzouk og Beydoun-dom, Sml. 1984, s. 1509, 1530, præmis 19), mens institutionernes administration i afventning heraf skal anvende de gældende vedtægtsbestemmelser.

15. En gennemgang af problemstillingen kan efter min mening opdeles i to afsnit:

1) Er der i den foreliggende sag tale om, at sagsøgeren har fremsat en ulovlighedsindsigelse?

2) Har Domstolen kompetence til at træffe de foranstaltninger, sagsøgeren har krævet i sine påstande?

16. For så vidt angår det første spørgsmål, fremgår det om end ikke helt klart af de af sagsøgeren både i klagen og i stævningen anvendte ord, at sagsøgeren ikke har haft til hensigt direkte at bestride de gældende vedtægtsbestemmelsers lovlighed, idet han har bestræbt sig på at anfægte lovligheden af administrationens afgørelse på baggrund af den fortolkning og anvendelse, denne dermed har givet disse bestemmelser.

17. Hele sagsøgerens argumentation er således klart nok lagt an på at anfægte en anvendelse »nøje efter bogstaven« af disse be-

1 — Dom af 20. marts 1984 i de forenede sager 75 og 117/82 Razzouk og Beydoun, Sml. s. 1509, 1527, præmis 7.

stemmelser i strid, ikke med ordene, men med »ånden« bag ændringen af vedtægten, der bestemt ikke har skullet komme børn omfattet af forsøgerpligten til skade, men tværtimod skaffe dem effektiv beskyttelse. Ifølge sagsøgeren fører netop denne anvendelse efter bogstaven til »*uforudsete* resultater, der er *i modstrid med* interesserne hos den personkreds, som reglen tilsigter at beskytte«, og dette fører til en oprørende, uretfærdig situation, der konkret har givet anledning til tilsidesættelser af generelle retsprincipper og navnlig af lighedsgrundsætningen.

18. Man må kunne have sine tvivl med hensyn til, om en »indsigelse om ugyldighed«, der blot forekommer forudsætningsvis i sagsøgerens argumentation, kan admitteres [2].

19. Det må imidlertid være klart, at det egentlige stridsspørgsmål i denne sag faktisk er, om det kan antages at bestemmelserne i artikel 67, stk. 4, i det omfang, det er tilsigtet hermed at anvende en geografisk justeringskoefficient på familietillæg, der udbetales til en anden end tjenestemanden, er uanvendelige på sagsøgerens forhold, fordi de giver anledning til en overtrædelse af en højere retsregel. Det er nemlig ikke muligt at anfægte lovligheden af administrationens afgørelse om sagsøgerens familietillæg uden at bestride lovligheden af den klare vedtægtsbestemmelse, der er hjemmelen herfor.

20. Sagsøgerens advokat har i øvrigt på Domstolens opfordring i retsmødet sluttelig erkendt, at det i søgsmålet forudsætningsvis bestrides, at den anvendte vedtægtsbestemmelse er lovlig. Der bør altså ikke lades nogen tvivl tilbage med hensyn til spørgsmålet herom [3], der vil blive behandlet i dette forslag til afgørelses anden del.

21. Forinden må der tages stilling til det andet formalitetsspørgsmål. Sagsøgeren har i den forbindelse villet drage en parallel til Newth-dommen [4], der drejede sig om anvendelsen af vedtægtens artikel 50, stk. 5, om de geografiske justeringskoefficienter, der anvendes ved en tjenestemands fritagelse fra stillingen af tjenstlige grunde. De krav, der forelå til pådømmelse i nævnte sag svarede i det hele til de krav, der er til pådømmelse i nærværende sag.

22. Domstolen fastslog i denne dom, hvor den ikke tog stilling til formaliteten, og hvor sagsøgte, Kommissionen, i øvrigt heller ikke havde fremsat formalitetsindsigelser — at anvendelsen af vedtægtens artikel 50, stk. 5, på en situation som sagsøgerens klart måtte betegnes som stødende, idet princippet om ligebehandling blev tilsidesat. Administrationen burde derfor fortolke den omtvistede bestemmelse på en sådan måde, at denne virkning blev undgået og derfor anvende andre justeringskoefficienter end dem, der var fastsat i den omtvistede bestemmelse.

23. Domstolen pålagde derfor i medfør af vedtægtens artikel 91 om Domstolens fulde prøvelsesret i tvister, der angår pengebeløb, Kommissionen at fastsætte sagsøgerens rettigheder med den fornødne nøjagtighed.

24. Dette spørgsmål kan dog efter min mening ikke lægges til grund ved afgørelsen af nærværende tvist.

25. Det er hævet over enhver tvivl, at Domstolen ikke i tilfælde, hvor administrationen

2 — Jfr. dom af 17. december 1959, 14/59, Fonderies de Pont-à-Mousson, Sml. 1954-1964, s. 153.

3 — Jfr. sidstnævnte dom. Loc. cit.

4 — Dom af 31. maj 1979 i sag 156/78, Newth mod Kommissionen, Sml. s. 1941, 1952, præmis 13.

råder over et skøn med hensyn til en given afgørelses hensigtsmæssighed og indhold, ikke kan sætte sig i administrationens sted og træffe en afgørelse på dens vegne eller pålægge den at vælge en af flere foreliggende muligheder [5].

26. Af denne grund har Domstolen også altid omhyggeligt undgået at tage stilling i spørgsmål, der i snævrere forstand omfattes af administrationens skønsbeføjelser, ved at fremsætte eventuelle påbud eller pålæg til administrationen.

27. Ethvert krav, der måtte gå ud på noget sådant, må derfor klart antages at skulle afvises.

28. Også når administrationen er forpligtet til at udøve sine beføjelser på en bestemt måde vil resultatet alligevel ikke nødvendigvis blive meget forskelligt herfra.

29. For udøvelsen af en sådan beføjelse bliver i så fald et resultat af forpligtelsen til at opfylde en dom, hvorefter ethvert pålæg fra Domstolen til den sagsøgte institution gående ud på vedtagelsen af en bestemt foranstaltning eller af en bestemt afgørelse, bliver overflødigt.

30. Domstolen har i generelle vendinger i De Compte-dommen [6] udtalt, at »i henhold til Traktatens artikel 176 har den institution, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, pligt til at gennemføre de foranstaltninger, der er nødvendige til at gennemføre Domstolens annullationsdom. Domstolen kan ikke uden at overskride sine beføjelser give Fællesskabets institutioner pålæg om, hvorledes disse skal opfylde domme, som den har afsagt. [En påstand som nævnt] [7] vil derfor ikke kunne realitetsbehandles« [8].

31. Så klart ligger landet imidlertid ikke, såfremt en annullation af administrationens akt giver sig af, at denne akt er hjemlet i vedtægtsbestemmelser, der strider mod en højere retsregel, og derfor ikke kan finde anvendelse.

32. Som følge af denne annullation påhviler det på den ene side fællesskabslovgiver at drage konsekvenserne af dommen og træffe passende foranstaltninger med henblik på iagttagelse af denne højere retsregel [9], på den anden side påhviler det dog også administrationen straks at tage sagsøgerens forhold op til fornyet overvejelse og indtil videre træffe de foranstaltninger, der kan bringe den skadeforvoldelse eller forskelsbehandling, denne har været udsat for, til ophør [10].

33. Når den anfægtede bestemmelse er kendt ugyldig vil det kunne være absolut nødvendigt af hensyn til administrationens mulighed for »at fastsætte sagsøgers rettigheder med den fornødne nøjagtighed« [11] at Domstolen angiver de kriterier, der skal følges ved afgørelsen i så henseende.

34. Det var tilfældet i Razzouk og Beydoun-dommen, hvor Domstolen påbød, at

5 — Dom af 16. december 1960 i sag 44/59, Fiddelaar mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 203; dom af 19. marts 1975 i sag 189/73, Van Reenen mod Kommissionen, Sml. s. 445, 454.

6 — Dom af 20. juni 1985 i sag 141/84, De Compte mod Parlamentet, Sml. s. 1951, 1967, præmis 22.

7 — Sagsøgeren havde her påstået sig genindsat med tilbagevirkende kraft i alle sine rettigheder.

8 — Jfr. desuden dom af 23. februar 1961 i sag 30/59, De Gezamenlijke Steenkolenmijnen, Sml. 1954-1964, s. 211 og dommene af 1. juli 1964, 26/63, Pistoj mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 499 og 78/63, Huber mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 503. Denne udvikling i praksis har fortrængt praksis ifølge ældre domme, f.eks. dom af 19. marts 1964, 18/63 (Schmitz-Wollast mod Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, Sml. 1954-1964, s. 463), og af 7. juli 1964, 70/63 (Collotti mod Domstolen, Sml. 1954-1964, s. 515).

9 — Razzouk og Beydoun-dommen, op. cit., præmis 19.

10 — Samme dom.

11 — Newth-dommen, op. cit., præmis 14.

vedtægtsbestemmelserne om enkepension blev anvendt for den ene sagsøgers vedkommende. Det var også tilfældet i Newth-sagen, hvor Domstolen påbød anvendelse af den for Belgien gældende justeringskoefficient på den i belgiske francs beregnede godtgørelse, som sagsøgeren havde krav på ifølge vedtægtens artikel 50, stk. 5, og bestemte, at sagsøgerens skulle have sin konto berigtiget og have udbetalt de forfaldne, men ikke udbetalte beløb, han havde krav på.

35. Dette problem har imidlertid ingen praktisk betydning i det her foreliggende tilfælde.

36. For sagsøgeren har ganske vist nedlagt flere forskellige påstande, men uden at fremføre særlige anbringender til støtte for hver enkelt påstand. Tværtimod er hans anbringender fremført til støtte for alle påstande under ét.

37. Såfremt — og det vender jeg tilbage til i det efterfølgende — søgsmålsgrundene antages at være helt grundløse, vil dette straks medføre ikke blot frifindelse for den principale påstand (om annullation af den anfægtede afgørelse), men også af de underordnede proceskrav og de krav, der kan tages som pålæg til administrationen om opfyldelse af dommen.

38. Da det under alle omstændigheder er nødvendigt at tage stilling til søgsmålsgrundene, eftersom visse påstande ikke kan afvises, vil det ikke, såfremt søgsmålsgrundene i det hele forkastes, være nødvendigt specielt at tage stilling til formaliteten eller realiteten for så vidt angår de krav, som sagsøgte har påstået afvist.

39. Jeg kan imidlertid allerede på indeværende tidspunkt fastslå, at de krav, sagsøgeren har rejst, ikke på noget punkt kan støttes på de fremførte søgsmålsgrunde.

2. Gennemgang af sagens realitetsspørgsmål

40. Sagsøgeren har gjort gældende, at en række almindelige retsgrundsætninger er blevet overtrådt:

a) *billighedsprincippet:* Anvendelsen nøje efter bogstaven af artikel 67, stk. 4, har for sagsøgerens vedkommende medført en urimelig situation, med uforudsete virkninger, der står i skarp modstrid til interesserne hos den personkreds, som det er meningen at beskytte, for så vidt som denne herved hindres i at modtage samtlige familietillæg;

b) *princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, bistandspligten og princippet om god forvaltningsskik:* Domstolens administration har anvendt abstrakte regler uden at tage hensyn til tjenestemandens og hans mindreårige barns interesser og uden at have underrettet tjenestemanden om følgerne for ham af anvendelsen af disse regler;

c) *princippet om ligebehandling:* Den kritiserede ordning har, selv om *formålet* er at ligestille personer, der bor i forskellige lande, i sidste instans til *følge,* at tjenestemænd, hvis familie bor i Grækenland, diskrimineres i sammenligning med tjenestemænd, hvis familie bor i en anden medlemsstat, idet de førstnævnte fratages en del af de familietillæg, de har krav på;

d) *forbudet mod »ugrundet berigelse«:* Sagsøgeren har, idet han i replikken har anerkendt, at der i snæver forstand ikke kan tales om en egentlig »ugrundet berigelse« for administrationen anført, at dennes mellemkomst ved overførsel af familietillæg fører til, at modtageren i sidste instans modtager et mindre beløb, end han ville have modtaget, hvis det som tilfældet var ifølge den tidligere gældende ordning, var tjenestemanden, som selv foretog overførslen til den gældende vekselkurs eller hvis ægtefællen, i hvis varetægt barnet er, boede i Luxembourg, og ikke i Grækenland.

41. Sagsøgerens argumentation holder ikke for en nærmere efterprøvelse.

42. For så vidt angår princippet om billighed og *ligebehandlingsprincippet* drejer det spørgsmål, sagsøgeren har rejst, sig når alt kommer til alt, om anvendelsen af de geografiske justeringskoefficienter på familietillæg, der udbetales til en anden end tjenestemanden i henhold til bestemmelserne i vedtægtens artikel 67, stk. 4.

43. Domstolen har imidlertid gentagne gange vedrørende vedtægtens artikel 64 og 65 fremhævet, at formålet med de geografiske justeringskoefficienter »er..., at der sikres opretholdelse af en ensartet købekraft for alle tjenestemænd uanset tjenestested, ganske i overensstemmelse med ligebehandlingsprincippet« [12].

44. Det tilgrundliggende princip i vedtægten er princippet om købekraftækvivalens for tjenestemændenes vederlag uafhængigt af det sted, hvor de gør tjeneste.

45. Vederlaget omfatter ifølge vedtægtens artikel 62 »en grundløn, familietillæg og godtgørelser«, og disse ydelser tilpasses alle efter de geografiske justeringskoefficienter, der er nævnt i vedtægtens artikler 64 og 65. Denne ordning fremhæves i Jacquemart-dommen af 13. juli 1978 [13], hvori det i præmis 14 udtales, at »justeringskoefficienterne... ikke [er] et supplement til vederlaget, men... udtryk for en metode til beregning af de forskellige elementer, som dette vederlag er sammensat af«. Anvendelsen af koefficienterne indebærer alt efter forholdene en forhøjelse eller en formindskelse af vederlagene udtrykt i belgiske francs.

46. I vedtægtens artikel 67, stk. 4, præciseres det blot, at justeringskoefficienten for familietillæg, der udbetales til den person, der har et eller flere børn i varetægt, når denne person ikke er tjenestemanden, er den for denne anden persons bopælsland fastsatte justeringskoefficient.

47. Og det vil jo faktisk ikke være rimeligt at udbetale tillæggene i valutaen i det land, hvor tjenestemanden gør tjeneste efter justering med den for dette land fastsatte justeringskoefficient, når tjenestemanden ikke har barnet i sin varetægt, og dette bor i et andet land med den person, som har det i sin varetægt.

48. Af den vedtagne ordning følger altså, at personer, der har forsørgerpligt over for tjenestemændenes børn, modtager det samme beløb beregnet efter leveomkostningerne, hvor de end bor. Ved anvendelse af denne regel sikres *billighed* fuldt ud.

12 — Dom af 6. oktober 1982 i sag 59/81, Kommissionen mod Rådet, Sml. s. 3329, 3358, præmis 33; dom af 15. december 1982 i sag 158/79, Roumengous Carpentier mod Kommissionen, Sml. s. 4379, 4402, præmis 28.

13 — Sag 114/77, Jacquemart mod Kommissionen, Sml. s. 1697, 1706.

49. I sagsøgerens tilfælde er den almindelige bestemmelse blevet overholdt, uden at dette har haft uforudsete eller uønskede følger overhovedet.

50. Det er faktisk ikke blevet godtgjort, at sagsøgerens forhold på den ene eller den anden måde er ekstraordinære, og han derfor har krav på, at anvendelsen af den omtvistede bestemmelse for hans vedkommende skal udelukkes eller ske på særlig måde.

51. Bestemmelsen finder tværtimod anvendelse på en generel kreds af personer, der er abstrakt defineret efter deres situation, og sagsøgeren tilhører blot denne kreds. Det er under sagen blevet oplyst, at ordningen alene ved Domstolen anvendes i mellem 15 og 20 tilfælde. Kommissionen har desuden givet forskellige eksempler på reglens anvendelse på familietillæg, der tilkommer tjenestemænd ved Kommissionen, hvor der i visse tilfælde bliver tale om en nedsættelse og i andre om en forhøjelse af de nominelle beløb udtrykt i belgiske francs, afhængigt af hvor de personer, der har børn i deres varetægt, bor.

52. Det er endvidere umuligt at tale om en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, eftersom der er tale om anvendelse af en bestemmelse, der netop har til formål at sikre, at personer, der befinder sig i forskellige situationer behandles differentieret, således at forskellene udlignes og disse personer stilles lige i kraft af den særlige differentiering ifølge den omtvistede bestemmelse.

53. Det er utvivlsomt, at anvendelsen af den for Grækenland gældende justeringskoefficient har ført til en nedsættelse af det beløb administrationen har overført i sammenligning med det beløb, som sagsøgeren tidligere selv overførte. Sådan forholder det sig, fordi leveomkostningerne i Athen er lavere end i Bruxelles og Luxembourg. I andre tilfælde vil situationen være den omvendte og justeringskoefficienten vil så af de samme på forholdsmæssig retfærdighed baserede grunde være højere.

54. Sagsøgerens barn modtager altså den samme købekraft som den, et barn af enhver anden tjenestemand som denne eller en tredjemand med bopæl i en hvilken som helst medlemsstat har i sin varetægt, modtager, hvilket ikke ville være tilfældet, hvis justeringskoefficienterne ikke blev anvendt.

55. Endvidere er det ikke blevet bestridt, at sagsøgerens barn som familietillæg modtog det samme beløb i græsk valuta, dvs. den samme købekraft, som enhver anden tjenestemands barn, som ægtefællen havde i sin varetægt og som boede sammen med sidstnævnte i Grækenland.

56. Sagsøgerens påberåbelse af princippet om beskyttelse af den *berettigede forventning* er heller ikke udtryk for et heldigt valg. En forventning hos tjenestemanden om, at vedtægten vil blive anvendt forkert eller åbenlyst tilsidesat er ikke en berettiget forventning, men det er en sådan forventning der ville være tale om, hvis familietillæggene i overensstemmelse med sagsøgerens påstande blev tilstillet hans tidligere hustru uden anvendelse af justeringskoefficienterne eller blev udbetalt direkte til sagsøgeren i en anden valuta end valutaen i det land, hvor den person, der har barnet i sin varetægt, bor.

57. Bestemmelsen i artikel 67, stk. 4, der blev indsat i vedtægten ved artikel 5 i Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr.

2074/83 [14] af 21. juli 1983 hidrører fra den kompetente myndighed, den har samme gyldighed som den bestemmelse, den ændrer, er ikke behæftet med formelle mangler af nogen art og var sagsøgeren velbekendt (og det så meget mere som administrationen i det notat, der blev tilstillet sagsøgeren den 21. marts 1986 gjorde opmærksom på ændringerne af vedtægten). Sagsøgeren kan derfor ikke påberåbe sig nogen som helst overraskelse, personlig forhåbning eller velerhvervet rettighed på grundlag af den tidligere gældende regel til støtte for, at ændringen, der i øvrigt ikke var tillagt tilbagevirkende kraft, ikke skulle anvendes i hans tilfælde.

58. Som fastslået af Domstolen [15] beror den retlige forbindelse mellem en tjenestemand og administrationen på vedtægten, og intet arrangement med administrationen ville i det foreliggende tilfælde kunne påberåbes med henblik på at ophæve virkningerne af den forskriftsmæssigt vedtagne vedtægtsændring.

59 I denne sammenhæng ses det ikke på hvilken måde Fællesskabets bistandspligt i forholdet til tjenestemændene eller princippet om god forvaltningsskik kan komme i betragtning, eftersom der blot har været tale om anvendelse af en vedtægtsbestemmelse, der var begrundet i ønsket om at sikre, at familietillæggene faktisk og hurtigt blev udbetalt til de personer, der havde børnene i varetægt, og gør det muligt for børnene at opnå den samme behandling uanset bopælsstedet (institutionerne havde før ændringen modtaget flere klager, hvori dette ønske kom til udtryk).

60. Som bekendt havde administrationen desuden i god tid i forvejen meddelt sagsøgeren, at den på grundlag af de af ham afgivne oplysninger ville gå frem i overensstemmelse med de gældende vedtægtsbestemmelser og herudover opfordret ham til at tage de skridt, der var nødvendige for at sikre, at bestemmelserne blev rigtigt anvendt og ethvert uberettiget tab undgået.

61. Heraf følger, at sagsøgeren ikke blot ikke kan gøre gældende, at han har været offer for en vedtægtsbestemmelse, der for hans vedkommende har ført til forskelsbehandling, men han kan desuden heller ikke beklage sig over, at administrationen med anvendelsen af disse bestemmelser har båret sig forkert, illoyalt eller letfærdigt ad. Der har ganske vist været tale om en forsinkelse ved anvendelsen af ændringerne, tilsyneladende som følge af administrative vanskeligheder. Dette har imidlertid ikke påført sagsøgeren tab.

62. Sagsøgeren har sluttelig efter at være blevet bekendt med sagsøgtes svarskrift i replikken frafaldet anbringendet om en påstået *ugrundet berigelse* for institutionen, men har ikke desto mindre fastholdt, at han selv og hans barn som følge af anvendelsen af de omtvistede bestemmelser har været udsat for en »ugrundet forarmelse«.

63. Sagsøgte har i tilstrækkeligt omfang godtgjort, at det af sagsøgeren i stævningen påberåbte anbringende beroede på en stor misforståelse. Faktisk korrigeres jo ifølge bestemmelserne i vedtægtens artikel 62 ff. tjenestemændenes vederlag (herunder familietillæggene) — der altid *er udtrykt* i belgiske francs — med en justeringskoefficient, der er over, under eller lig med 100%, afhængig af de forskellige tjenestesteders levevilkår. Vederlagene og tillæggene *udbetales* imidlertid i det lands valuta, hvor tjeneste-

14 — EFT L 203 af 27.7.1983, s. 1.

15 — Dom af 19. marts 1975 i sag 28/74, Gillet mod Kommissionen, Sml. s. 463, 472, præmis 4.

manden gør tjeneste, eller såfremt artikel 67, stk. 4, finder anvendelse, i valutaen i det land, hvor den person, der har tjenestemændenes børn i varetægt, bor, idet den vekselkurs, der anvendes ved gennemførelsen af De Europæiske Fællesskabers almindelige budget, så eventuelt finder anvendelse, jfr. artikel 63, stk. 2.

64. Således forholder det sig for samtlige vederlagenes bestanddele, og således forholder det sig for familietillæg uden hensyn til, om børnene er i tjenestemandens eller tredjemands varetægt, bor på det sted, hvor tjenestemanden gør tjeneste eller i en anden medlemsstat, eller om tjenestemanden er tjenstgørende i Bruxelles / Luxembourg eller i en anden medlemsstat.

65. I de konkrete tilfælde anvendes den fastlagte justeringskoefficient, der er beregnet med henblik på at sikre købekraftsækvivalens for vederlagene.

66. Da anvendelsen af justeringskoefficienterne kun er en metode til udregning af vederlagene, bliver der ikke på nogen måde tale om, at institutionerne beriger sig på deres tjenestemænds bekostning, og der foreligger så meget mindre en ugrundet berigelse, som det er sikkert, at den omtvistede ordning er en gennemførelse af vedtægtsbestemmelser.

67. Da sagsøgeren alligevel har fastholdt, at der bliver tale om en »ugrundet forarmelse« må der træffes et valg: Enten er der tale om et *nyt anbringende*, der er fremsat i replikken, og som ikke kan pådømmes, jfr. procesreglementets artikel 42, stk. 2, eller også er der blot tale om en *anden anskuelse af det samme anbringende* og så kan der tages stilling hertil på samme måde.

3. Forslag til afgørelse

68. Sagsøgeren har i det hele tabt sagen, hvorfor sagsøgte skal frifindes; afgørelsen vedrørende sagens omkostninger bør træffes i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, sammenholdt med procesreglementets artikel 70.